

Lilac

แผน แก้แค้น ชีวิตที่ สอง

豪门冤家重生后

2

แผนแก้แค้นชีวิตที่สอง

豪门宠文炮 灰重生后

2

หยินเอ๋อร์

เจียน

P15

แปล

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

คำนำสำนักพิมพ์

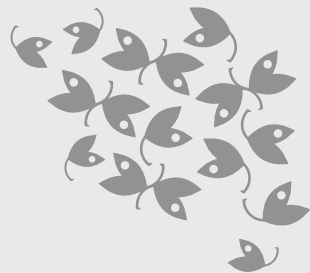
ถึงม่อตี่จะจัดการตัวประกอบไปได้หนึ่งคน แต่ก็ยังมีตัวละครมากมายที่พร้อมทำเพื่อม่อหลิวกุยผุดขึ้นมาไม่จบไม่สิ้น แผนการร้ายต่างๆ ที่ม่อตี่ต้องเจอก็ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางอุบายชั่วร้ายเหล่านั้น โชคดีที่ม่อตี่มีมู่เทียนเหิงคอยช่วยเหลือและซัพพอร์ตอยู่ข้างๆ เสมอ ทำให้เขาผ่านคืนวันเหล่านั้นมาได้โดยไม่กลับไปอยู่ในฝันร้ายแบบชาติที่แล้วอีก

แต่อุปสรรคที่ม่อตี่ต้องพบเจอมีมากมายเหลือเกิน อีกทั้งตัวเอกอย่างฉินอู๋เซ็งก็ยังออกโรงเองด้วย ม่อตี่จะหลบพ้นความคิดชั่วร้ายของคนเหล่านั้นได้อย่างไร และจะเอาคืนด้วยวิธีไหน มาเอาใจช่วยม่อตี่น้อยของเรากันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

พอม่อตัววางสาย สีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก

เขาไม่สามารถฟันธงได้ว่าจ้าวขุนเจิงมีปัญหา แต่ว่าจ้าวขุนเจิงก็น่าสงสัยจริงๆ

เพียงแต่...

ถ้าหากจ้าวขุนเจิงคิดจะทำอะไรจริงๆ เขาจะลงมือทำอะไรกับกาน้ำร้อนหรือแฮมพูสระผม วางยาอย่างนั้นหรือ หรือว่าใส่กรด!

ม่อตั๋นไปสองวินาที จากนั้นก็ปิดคลิกกล่องวงจรปิด ก่อนจะเปิดเว็บไซต์ตลาดออนไลน์ขนาดใหญ่

เขาสามารถหาซื้อกล่องวงจรปิดที่ไม่จำเป็นต้องใช้หลบซ่อนได้จากตลาดออนไลน์ และไม่ต้องรบกวนมู่เทียนเหิง

คืนนั้น เมื่อม่อตั๋นตรวจดูเซตอัปและรายละเอียดทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้ว มู่เทียนเหิงก็เพิ่งจะกลับมา

“ขอโทษที วันนี้ฉันกลับมาช้า” มู่เทียนเหิงลูบเส้นผมของม่อตั๋น พุดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “กินข้าวแล้วหรือยัง ฉันพาออกไปหาของกินรอบดึกดีไหม”

“กินแล้วครับ ช่วงนี้พ่่างานยุ่งมากเลยเธอครับ” ม่อตั๋นสัมผัสได้ว่ามู่เทียนเหิงกำลังเหนื่อยล้ามาก จนได้ตาเป็นรอยดำ

“ยุ่งมาก ถ้าอยากจะให้บริษัทในประเทศมั่นคง ก็ต้องลงแรงกายแรงใจเยอะหน่อยเป็นเรื่องปกติ” มู่เทียนเหิงเหลือบมองเวลา “ตอนนี้ห้าทุ่มแล้ว ออกไป

กินมื่อดีกกับฉันได้หรือเปล่า”

“พี่ยังไม่ได้กินข้าวหรือครับ ออกไปกินมื่อดีกบ่อยๆ ไม่ดีนะครับ เดี่ยวผมทำของกินให้พี่ดีกว่า” ม่อตี้ว่าพลางวางโน้ตบุ๊กลงแล้วจะลุกไปที่ห้องครัว แต่มู่เทียนเหิงกลับดึงตัวเอาไว้

มู่เทียนเหิงมองเขาพร้อมรอยยิ้ม “ไม่ต้อง เดี่ยวฉันทำเองก็ได้ หรือไม่ก็สั่งเดลิเวอรี่เข้ามา ช่วงนี้เธอก็เอาแต่ทำเกมจนเหนื่อย อุตุส่าที่ได้พักผ่อนวันหนึ่ง ไม่ต้องทำอะไรหรอก”

“ผมไม่เหนื่อยเลยครับ อีกอย่าง ได้ทำอาหารให้พี่กินยิ่งไม่เหนื่อยเข้าไปใหญ่ เป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง” ม่อตี้ยืนกราน “พี่ยังไม่เคยชิมฝีมือทำอาหารของผมเลยสักครั้ง ผมทำอาหารอร่อยนะครับ เดี่ยววันนี้จะแสดงฝีมือทำอาหารง่ายๆ ให้พี่กินละกัน”

ม่อตี้ว่าพลางก้มลงไปอุ้มเจ้าขนฟูที่วิ่งอยู่รอบขาของมู่เทียนเหิงขึ้นมาโยกใส่อ้อมกอดของอีกฝ่าย

“เพื่ออยู่เป็นเพื่อนชวนชวนนะครับ ส่วนเรื่องในครัวเดี๋ยวผมจัดการเอง ห้ามปฏิเสธ และห้ามเข้าไปช่วยผมในครัวด้วย ไม่อย่างนั้นชวนชวนจะไม่พอใจ”

มู่เทียนเหิงมองดูท่าทางเผด็จการของม่อตี้ ข้าเผด็จการนั้นก็ทำไปเพื่อเขา หันได้นั้นหัวใจของเขาก็อ่อนระทวย จึงลูบผมม่อตี้อีกครั้งพร้อมรอยยิ้ม “ได้เจ้าหนุ่มน้อยนี่พอดูขึ้นมาก็เอาเรื่องเหมือนกันนะ ฉันเชื่อฟังเธอละกัน”

ใบหน้าของม่อตี้ร้อนผ่าว ก่อนจะกระแอมออกมา “งั้นผมไปห้องครัวนะครับ”

แต่พอเขาก้าวเท้าออกเดิน ก็พบว่ามู่เทียนเหิงยังคงเดินตามมาข้างหลัง

“เมื่อไหร่ที่รับปากว่าจะไม่ตามมาห้องครัวแล้วไม่ใช่หรือครับ” ม่อตี้หันมาขวบดักว่า “พูดคำไหนคำนั้นสิครับ”

“ฉันพูดคำไหนคำนั้นน้อยอยู่แล้ว ฉันไม่ได้ตามเข้าไปช่วย ฉันแค่จะตามเข้าไปชื่นชมลีลาการทำอาหารของเสี่ยวม่อตี้ต่างหาก” มู่เทียนเหิงมองม่อตี้ด้วยความเอ็นดู “เรื่องแค่นี้คงไม่ห้ามฉันใช่ไหม ไม่งั้นฉันจะน่าสงสารมากเลยนะ”

“น่า...น่าสงสารอะไรกันล่ะครับ คำคำนี้ไม่ได้ใช้แบบนี้ซะหน่อย” ใบหน้าของม่อตี้ยิ่งร้อนผ่าวมากขึ้น เขาไม่กล้ามองตามู่เทียนเหิงตรงๆ จึงหมุนตัวออกเดิน

และพูดติดๆ ขัดๆ ว่า “พี่...พี่อยากดู ก็...ก็ดูครับ”

มูเตียนเหิงเห็นม่อตี้เขินจนเดินเซ เขาไม่เพียงแต่หัวเราะพร้อมส่ายหน้า ซ้ำยังเดินตามไปซ้ำๆ ด้วย

เจ้าเพื่อนตัวน้อยของเขาช่างหน้าบางเหลือเกิน น่ารักจริงๆ

ม่อตี้ไม่ได้ทำอะไรมากนัก เขากับข้าวเพียงสามอย่าง มีรากบัวผัด ปีกไก่ ผัดน้ำแดง และเต้าหู้ผัด แต่อาหารทุกอย่างล้วนแต่หอมหวานจนชวนให้น้ำลายสอ

มูเตียนเหิงไม่คิดมาก่อนว่าม่อตี้จะมีฝีมือและเชี่ยวชาญขนาดนี้ เมื่อหาย ตกตะลึงแล้วก็อดรู้สึกสงสารไม่ได้ แต่ว่าเขาไม่ได้แสดงออกมา

เพราะไม่ว่าจะพูดอย่างไร ก็จะทำให้ทั้งสองคนอารมณ์บู๊นหม้ออยู่ดี

มูเตียนเหิงหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบเต้าหู้สี่เหลี่ยมทองเป็นประกายมากัด คำหนึ่ง

รสชาติเข้มข้นสดใหม่ไหลผ่านลงสู่ลำคอ เต้าหู้สดเนื้อเนียนหอมกลืน ชอสปลา ตั้งแต่ส่งเข้าปากจนเคลื่อนลงสู่กระเพาะ รสชาติอันเอร็ดอร่อยและความอุ่นร้อนเต็มเต็มกระเพาะที่ว่างเปล่าของเขา ร่างกายอบอุ่นขึ้นในพริบตา สบายตัวเหลือเกิน

มูเตียนเหิงถอนหายใจด้วยความพึงพอใจ แต่กลับยิ่งทำให้รู้สึกหิว เขาพูด กับม่อตี้พร้อมรอยยิ้ม “อร่อยมากจริงๆ จนฉันรู้สึกหิวมากขึ้นกว่าเดิมอีก รู้สึก ว่ากินทั้งหมดนี้ได้เลย”

“พี่ชอบก็ดีแล้วครับ” ม่อตั้ย้มออก รีบยกข้าวสวยและโจ๊กข้าวฟ่างออกมา “พี่กินข้าวครับ”

“เจ้าหนูม่ออย่ามัวแต่ยุ่งวนวาย มานั่งกินด้วยกันสิ” มูเตียนเหิงดึงเก้าอี้ ข้างตัวออก “มานั่งตรงนี้”

“โอเคครับ แต่ผมกินแค่นี้เดี๋ยวละ เมื่อตอนเย็นผมกินข้าวไปแล้ว จะ กินเยอะอีกไม่ได้” ม่อตั้ยกน้ำแกงมาอีกชาม จากนั้นก็อุ้มชวนชวนที่วิ่งวนอยู่ ใต้โต๊ะพลางใช้ขาเล็กๆ ของมันเขี่ยกางเกงของเขาอยู่ตลอดเวลาขึ้นมา

ชวนชวนเห่าเสียงเล็กๆ ร่างเล็กจ้วพยายามพุ่งเข้าใส่โต๊ะอาหาร

“แกจะกินพวกนี้ไม่ได้นะ”

ม่อตี้หัวเราะ และรีบอุ้มชวนชวนออกห่างจากโต๊ะรับประทานอาหาร แต่

ชวนชวนก็ยังพยายามยื่นหน้าออกมามองอยู่ดี จากนั้นก็ใช้ขำเล็กๆ ปั่นแขนของม่อตี้เพื่อดูอาหารที่อยู่บนโต๊ะ เหมือนกำลังจะพูดว่า ‘ผมอยากกินด้วย รีบเอามาให้ผมกินเร็วเข้า’

ม่อตี้หัวเราะ แล้วลูบหัวเล็กๆ ของมัน “เจ้าหมาตะกละ!”

มู่เตียนเหิงเองก็หัวเราะ “ท่าทางของชวนชวนน่าสงสารจัง จนฉันกินไม่ลงแล้วเนี่ย” จากนั้นก็ตบปีกโก้น้ำแดงขึ้นมากัด

ชวนชวนเห่าขึ้นมา “บ๊อ!”

ม่อตี้เดินไปหยิบขนมสุนัขมาให้ชวนชวนกัดเล่น เมื่อชวนชวนมีอาหารให้กินแล้วก็ไม่ไววายอีก มันเคี้ยวพลางเลิบบมองมู่เตียนเหิง เหมือนจะบอกว่า มันก็มีของกินเหมือนกัน ไม่อิจฉาเขาหรอก

มู่เตียนเหิงพูดกับม่อตี้ “เจ้าชวนชวนน้อยนี่ฉลาดนะ”

...

วันต่อมา ม่อตี้ส่งเซตตั้งของเกมใหม่ให้ฝั่งเหิงกลางและห่านเซิงในตอนเช้า และได้รับการโห่ร้องด้วยความตื่นเต้นจากพวกเขา

ฝั่งผู้แข็งแกร่งและโฉบเฉี่ยว: อ้ากกกกกกก มีด่านไม่จำกัด แม่เจ้า ฉันรักแล้ว ฉันรักแล้ว คราวนี้จะเบ็ดแน่ๆ ระเบิดแตกเป็นเสียงๆ

ห่านเซิงไร้พ่าย: ฉันชอบเกมนี้! ฉันอยากเล่น อยากเล่นตอนนี้เลย!!!

ม่อตี้: เดี่ยวพอทำเสร็จก็ได้เล่น [ยิ้ม]

ฝั่งผู้แข็งแกร่งและโฉบเฉี่ยว: มีตัวละครให้เลือกเยอะแยะเลย ฉันเคยเล่นเกมที่ไม่มีด่านสิ้นสุดอยู่เกมหนึ่ง เป็นเกมดั่งนั้น แต่สร้างมาแบบหยาบๆ มีตัวละครให้เลือกไม่เยอะ แล้วก็เนื้อเรื่องของแต่ละฉากก็กำหนดตายตัว ต่อให้เล่นตัวละครที่แตกต่างกันออกไป ก็แทบจะไม่เกิดความแตกต่าง แต่เสียตัวอันนี้นาย...ตัวละครทุกตัวมีลักษณะนิสัยเป็นของตัวเอง แล้วก็ทำให้เนื้อเรื่องมีความแตกต่างกันไปเยอะเลย แค่นี้ก็รู้สึกเบื่องล้งสมองกับพลังใจแล้ว โค้ดเกมนี้เขียนยากกว่าเกม ‘Heart’s Way’ ของเราตั้งหลายเท่าเลยใช้ไหม!

ม่อตี้: ก็พอสมควร สรุปลก็คือจากนี้ไปต้องทุ่มเทกันละนะ

ห่านเซิงไร้พ่าย: ฉันลองเปิดดูไม่กี่หน้า ก็รู้สึกปราบปลื้มจนจะร้องให้อยู่แล้ว

หานเชิงไร้พ่าย: ฉันชอบตรงที่ตอนตีให้ผ่านด่านจะได้รับพรสวรรค์ที่แตกต่างกัน แล้วพรสวรรค์กับไอเท็มที่เก็บสะสมไว้ก็จะทำให้เกิดเรื่องราวใหม่ๆ ขึ้น กลายเป็นเกมที่ไม่มีจุดสิ้นสุด แล้วเนื้อเรื่องกว้างใหญ่ขนาดนั้น ตัวละครก็มีให้เลือกเยอะ เนื้อเรื่องก็มีหลากหลาย ตัวละคร NPC ที่จะได้เจอก็มีเยอะมาก พรสวรรค์ที่ให้เก็บสะสมก็เยอะ แถมมีความเป็นไปได้แตกต่างกันอีก แต่แต่ละคนที่เล่นก็จะให้ผลลัพธ์ออกมาไม่เหมือนกัน ยากมากที่จะเจอคาแร็กเตอร์ที่เหมือนกันความเป็นไปได้และความน่าสนใจก็หลากหลาย ฉันรักมากจริงๆ!

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: ไซ้ๆๆ ฉันก็ไม่ชอบพวกที่มีคาแร็กเตอร์กับพรสวรรค์ซ้ำๆ กันหลายๆ คน

หานเชิงไร้พ่าย: แต่กว่าจะสร้างเกมนี้เสร็จคงเหนื่อยตายเลย อีกอย่างฉันรู้สึกว่าจะสำเร็จไม่ทันก่อนจะถึงรอบคัดเลือกรอบที่สาม ไมสิ ทำไมไม่สำเร็จไม่ใช่ปัญหา แต่เสร็จไม่ถึงหนึ่งในห้าสิ

ม่อตี้: ไม่เป็นไร เวอร์ชันใหม่ของ Heart's Way น่าจะไปได้ถึงรอบคัดเลือกรอบที่สาม ซึ่งก็คือปลายเดือนพฤศจิกายน และต่อจากนั้นก็จะเป็นการแข่งขันรอบประลอง ฉันลองคำนวณจากระยะเวลาการแข่งขันในรอบที่ผ่านมา การแข่งขันรอบประลองน่าจะเริ่มตอนปลายเดือนพฤศจิกายน เดดไลน์ในการอัปเดตเกมใหม่น่าจะต้นเดือนธันวาคม เพราะฉะนั้นพวกเขายังมีเวลาอีกประมาณสองเดือนกว่า

ม่อตี้: ฉันจะทุ่มเทสร้างเกมใหม่สุดความสามารถ และจะพยายามให้เสร็จให้ได้หนึ่งในสี่ หรือหนึ่งในสามภายในต้นเดือนธันวาคม

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: หา มันจะอย่างไร ถ้าเราทำไม่เสร็จแล้วจะเข้าร่วมการแข่งขันได้ยังไง!

“ไม่หรอก” ม่อตี้ไม่พิมพ์อะไรอีก แต่ส่งเป็นข้อความเสียงไป

“ฉันได้ยินข่าวที่น่าเชื่อถือมาว่าพอการแข่งขันรอบประลองเริ่มต้นขึ้น ก็ไม่ได้กำหนดว่าเกมจะต้องสมบูรณ์แบบเหมือนรอบที่ผ่านมา ขอแค่มีสไลด์มากพอ นายก็จะสามารถเข้าร่วมการแข่งขันไปพร้อมกับสร้างเกมต่อไปได้

“อีกอย่าง เมื่อถึงเวลานั้น ทีมที่เข้ารอบก็อาจจะต้องย้ายไปอยู่ในสถานที่ที่ทีมงานจัดไว้ให้ ทุกๆ ทีมจะต้องพัฒนาเกมต่อไป และจะต้องมาใช้ชีวิตและทำงานภายใต้กล้องถ่ายทอดสด ซึ่งจะทำให้เกิดความน่าสนใจและเห็นการเปลี่ยนแปลง

ได้มากยิ่งขึ้น คนดูก็จะยิ่งสนุกกับการติดตาม

“แน่นอนว่าสิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น เกมดี ๆ ไม่ใช่ว่าอยากจะทำก็ทำ ยิ่งเกมที่มีสีสันก็จะยิ่งใช้เวลาในการสร้างยาวนาน ดังนั้นคณะกรรมการจัดการแข่งขันก็จะไม่ยึดติดกับข้อกำหนดที่ว่าเกมจะต้องสมบูรณ์แบบพร้อมเล่นอีกต่อไป”

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: จริงปะเนี่ย

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: ขาวนี่เชื่อถือได้หรือเปล่า

ม่อตี้: เชื่อได้แน่นอน

หานเซิงไร้พ่าย: เกมนี้มันน่าสนุกจริง ๆ นะ ไม่ต้องเขียนมาเป็นโค้ดเกมก็ได้ ให้เขียนเนื้อเรื่องออกมาเป็นนิยายยังสนุกเลย เสี่ยวตี้ เซตติ้งของนายมันเลิศจริง ๆ! แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ส่วนแบ่งกำไรของเกมนี้พวกเราขอไม่แยอะละกัน ฉันขอแค่ร้อยละหนึ่งก็รู้สึกพอใจพอแล้ว

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: เฮ้อ พุดชะฉันรู้สึกผิดเลย

ม่อตี้ยิ้มบาง และพิมพ์ตอบ

ม่อตี้: พวกนายสำคัญมากนะ อีกอย่างพวกนายเป็นถึงหัวหน้าทีมอาร์ตเชื่อมั่นในตัวเองกันหน่อยสิ

หานเซิงไร้พ่าย: นายไม่ต้องให้ฉันแยอะ ไม่งั้นฉันจะรู้สึกผิดจนนอนไม่หลับ อีกอย่างการสร้างเกมนี้ต้องใช้เงินแยอะมากแน่ ๆ นายลงทุนไปแยอะที่สุด ไม่มีเหตุผลที่พวกเราจะต้องเอาเปรียบนาย

ม่อตี้นั่งคิดก่อนจะตอบว่า

ม่อตี้: พวกนายแบ่งกันคนละห้าเปอร์เซ็นต์ ส่วนนักวาดกับกราฟิกอีกสามคนคนละหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ฉันร่างสัญญาเสร็จแล้ว เดี่ยวจะพรีนต์ออกมา พวกนายไม่ต้องปฏิเสธแล้วนะ

หานเซิงไร้พ่าย: พวกเราสองคนได้สิบเปอร์เซ็นต์เลยเหอ แยอะเกินไปแล้ว!

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: ถึงฉันจะรักเงินมาก แต่ว่า...ไม่ได้อะ ฉันรับไว้ไม่ได้!

ม่อตี้: ฉันบอกว่าได้ก็ได้หน้า

ม่อตี้ยังคงยืนกราน

ม่อตี้: อีกอย่างส่วนแบ่งของฉันก็ตั้งแปดสิบเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นยัง

เหลือตั้งเจ็ดเปอร์เซ็นต์ ฉันจะแบ่งส่วนหนึ่งเอาไว้ดังดูคนอื่น ๆ เข้ามาร่วมทีม อีกส่วนจะให้พี่ชายของฉัน

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: พี่ชายนายงั้นหรือ!

ผิงเฉยกลางนิ่งอึ้ง และตอบด้วยความตกใจ

พี่ผิงผู้แข็งแกร่งและโผงผาง: นายหมายถึงมู่เทียนเหิงงั้นหรือ

ม่อตี้: อืม เขาช่วยฉันไว้เยอะมาก

ความจริงถ้าเขาไม่กลัวว่าคนอื่น ๆ ในทีมจะไม่พอใจที่เขาแบ่งส่วนแบ่งให้มู่เทียนเหิงเป็นจำนวนมาก เขาคงจะแบ่งให้มู่เทียนเหิงมากกว่านี้อีก

แต่ก็ไม่มีอะไร รอก่อตั้งบริษัทได้เมื่อไร เขาจะโอนหุ้นให้มู่เทียนเหิง

...

บ่ายวันนั้น ม่อตี้เซ็นสัญญากับผิงเฉยกลางและคนอื่น ๆ จากนั้นก็อธิบายลักษณะตัวละครแต่ละตัว รวมทั้งเป้าหมายของงานในแต่ละสัปดาห์ ก่อนจะกลับมหาวิทยาลัย

ทั้งๆที่เป็นปลายเดือนกันยายน แต่อากาศก็ยังคงร้อนอยู่ และสองสามวันนี้ก็ 'สว่างไสว' ไปทั้งหมด อุณหภูมิก็สูงกว่าปกติ

เมื่อม่อตี้กลับมาถึงหอพักก็เหงื่อไหลเต็มตัว อยากจะเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำ แต่กลับพบว่าน้ำไม่ไหล

“น้ำไม่ไหลมาวันหนึ่งแล้ว เมื่อวานก็ไม่ไหล” เงินจ้าวตอบว่าม่อตี้เป็นการปลอม “ไปอาบที่ห้องอาบน้ำรวมเถอะ สองวันมานี้พวกเราไปอาบน้ำที่ห้องน้ำรวมกัน อาบรวมกับเพื่อนคนอื่น ๆ”

เสียนอวีเอนที่อยู่อีกด้านร้องเพลงขึ้นมา “อาบน้ำกัน อาบน้ำกัน อาบน้ำกัน ลั่นลา”

ม่อตี้ถอนใจ เขาไม่อยากไปอาบน้ำในห้องอาบน้ำรวม แต่ก็ไม่มีทางเลือก จึงเข้าไปหยิบแชมพู อุปกรณ์อาบน้ำ และไปหยิบเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนจากในตู้

“เสื้อตัวรอปอด้วย พ่อจะไปด้วย” หลินจวินเฟิงโผล่หน้าเข้ามาจากกระเบื้อง “พ่อจะไปอาบน้ำเหมือนกัน”

“ม่อตี้ พวกนายจะไปอาบน้ำกันหรือ” มีเสียงเคาะประตูห้อง และเสียงเรียกถามดังมาจากหน้าห้อง

จ้าวซุนเจิงนั่นเอง

“ฉันก็จะไปอาบน้ำเหมือนกัน ไปด้วยกันไหม” จ้าวซุนเจิงโผล่เข้ามา
ครึ่งตัว ยิ้มให้ม่อตั้

ม่อตั้มองหน้าจ้าวซุนเจิงแล้วนิ่งไป ก่อนจะยิ้มอ่อน “เฮลิ”

จากนั้นก็คว่ำกลิ้งวงจรปิดที่ทำออกมาเหมือน USB วางรวมกับของที่
ใช้อาบน้ำ และวางตะกร้าพลาสติกกับกระเป๋าสีเสื้อผ้านำไปเปลี่ยนไว้บนเก้าอี้
ที่ตั้งอยู่หน้าประตู

“หลินจวินเฟิงเก็บของแป็บนึง เดี๋ยวฉันเข้าห้องน้ำก่อน นายเข้ามารอใน
ห้องก่อนสิ”

“ไม่เป็นไรๆ นายไปเข้าห้องน้ำเถอะ” จ้าวซุนเจิงโบกมือเหมือนไม่ถือสา
“ฉันนึกได้ว่าลืมหยิบกางเกงใน เดี๋ยวกลับไปหยิบที่ห้องแป็บนึง”

พอพูดจบจ้าวซุนเจิงก็เดินเข้าห้องที่อยู่ตรงข้าม ปิดประตูลง

ม่อตั้ก็หมุนตัวเข้าห้องของตัวเอง เข้าไปถอดโทรศัพท์มือถือในห้องน้ำสองสาม
นาที ก่อนจะออกมาอีกครั้ง

หลินจวินเฟิงเก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำลังยืนคุยกับจ้าวซุนเจิงอยู่ที่หน้าห้อง
เมื่อเห็นม่อตั้ออกมาก็โบกมือให้ “ไปกันเลี้ยวตั้ ไปอาบน้ำถูหลังกัน!”

เมื่อนึกถึงภาพเฒ่าจ้าว และหลินจวินเพิงอาบน้ำด้วยกัน ฝ่ามือใหญ่ของหลินจวินเพิงกำลังถูหลังของเขายู่ ก็อยากจะร้องให้ ม่อตี้มองดูอีกฝ่าย จากนั้นก็ส่ายหน้า “ไม่เป็นไร เดี๋ยวฉันดูแลเอง พวกนายรอกันนานหรือยัง”

“ฮ่าๆๆ ไม่นานหรอก ฉันก็เพิงจะเก็บของเสร็จ เพิงจะคุยกับจ้าวซุนเฉิงไปประโยคเดียวเอง” หลินจวินเพิงตบพุงพลางหัวเราะ เสียงหัวเราะลั่นคลอนตามจังหวะการตบพุง

ม่อตี้ไม่เข้าใจในสิ่งที่จะต้องตบพุงทุกครั้ง หัวเราะของหลินจวินเพิงเลยลึกลับ จากนั้นเขาก็ก้มหน้าหยิบตะกร้าพลาสติกและกระเป๋าสีเสื้อผ้านี่จะเปลี่ยนขึ้นมา พูดกับหลินจวินเพิงและจ้าวซุนเฉิงว่า “ไปกันเถอะ”

จ้าวซุนเฉิงรีบตอบรับพร้อมรอยยิ้ม “ไปๆๆ”

ม่อตี้ยิ้มบาง

ความจริงม่อตี้ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจ้าวซุนเฉิงจะถือโอกาสเมื่อครูนี้นั่งมือทำอะไรหรือเปล่า เพราะมันมีเวลาเพียงน้อยนิด แต่ถึงอย่างไรเขาก็ต้องคอยระวังตัว

คิดไม่ถึงว่า จ้าวซุนเฉิงคิดจะจบเรื่องเร็วขนาดนี้

กล้องวงจรปิดเชื่อมต่อกับโทรศัพท์มือถือ ม่อตี้จึงเห็นว่าจ้าวซุนเฉิงได้เปลี่ยนขวดแชมพูของเขาอย่างชัดเจน

เขายังรู้สึกแปลกใจ ในแชมพูจะมีอะไรได้ ถ้าหากเขาสลับขวดแชมพูคืน...

ไม่แน่ว่าอาจจะได้เห็น ‘การแสดง’ สนั่นๆ ก็ได้

อืม แต่ว่าเขาจะต้องใจเย็นก่อน เพราะว่าข้างในมืออะไรที่น่ากลัวจริงๆ ถ้าให้จำขุณเฑาะว์ใช้แล้วอาจจะทำให้เขาเดินหมากที่วางไว้ไม่ได้ ถ้าหากทำให้จำขุณเฑาะว์เป็นอะไรขึ้นมา จะไม่ดีต่อแผนการแก้แค้นตระกูลม่อของเขา

ถึงอย่างไรเขาก็ต้องทำตามแผนที่วางไว้

ทั้งสามคนเดินลงจากหอพักไปที่ห้องอาบน้ำรวม ผ่านคนครึ่งมหาวิทยาลัย ไม่เพียงแต่ต้องเดินผ่านหอพักชายหลายตึกกับสนามบาส ยังต้องเดินผ่านหอพักหญิงด้วย

และเมื่อทั้งสามเดินผ่านหน้าหอพักหญิงหมายเลขสิบ ก็ได้พบกับคนคุ้นเคยเข้า

“นี่ รุ่นน้อง!” ขุนหูหูกำลังเดินออกมาจากห้องพักกับเพื่อนๆ เมื่อเห็นม่อตี่ก็ร้องเรียกพร้อมรอยยิ้ม “พวกเธอจะไปไหนกัน”

“ไปอาบน้ำครับ หอพักของเราน้ำไม่ไหล” หลินจวินเฟิงยิ้มแหย “รุ่นพี่ครับ พวกเราขวยสุดๆ ไปเลย”

“ขวยจริงด้วย มหาลัยของเราช่วงนี้เดียวซ่อมนั่นขุดนี่ แต่เป็นครั้งแรกที่ขุดจนท่อน้ำพัง พวกเธอเลยขวยไปด้วยเลย” ขุนหูหูเดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้ม “แต่ว่าพรุ่งนี้น้ำจะซ่อมเสร็จแล้วละ”

“รุ่นพี่จะไปไหนกันหรือครับ อาจารย์ที่ปรึกษาเรียกอีกแล้วหรือครับ” เมื่อหลินจวินเฟิงได้เป็นหัวหน้าชั้นเรียนแล้ว ก็ได้รู้ว่าหัวหน้าห้องกับเลขงานยุ่งขนาดไหน

“ไม่ใช่หรอก เราจะไปซูเปอร์มาร์เก็ตกัน” ขุนหูหูกวาดสายตามองตะกร้าใส่อุปกรณ์อาบน้ำของม่อตี่ ก่อนจะร้อง “นี่” แล้วหัวเราะร่วน “เสียตัว นี่เธอยังใช้แชมพูเด็กอยู่อีกหรือ”

“...” ม่อตี่ “ผมจับรางวัลได้มา จะได้ไม่เปลืองครับ”

“การประหยัดเป็นสิ่งที่ดี” ขุนหูหูพยักหน้า และพูดพร้อมรอยยิ้ม “แต่จะไป ฉันได้ยินมาว่าแชมพูยี่ห้อนี้ใช้ล้างแปรงดี่นะ”

“แปรง...อะไรหรือครับ”

“แปรงแต่งหน้าไง แปรงแต่งหน้าที่ผู้หญิงเขาใช้กันนะ ผู้ชายอย่างพวกเธอ

“ไม่เข้าใจหรอก” ชุนหฺรฺหฺรฺเปิดขวดน้ำดื่มในมือและดื่ม “มีช่างแต่งหน้าคนหนึ่ง เขาแนะนำ บอกว่าไม่ทำให้แปร่งเสียแล้วก็ล้างได้สะอาดด้วย”

ม่อตี้ไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไร เพราะการแต่งหน้าเป็นศาสตร์ที่เขาไม่รู้จัก “ใช่ๆ ฉันก็ได้ยินมาว่าเอามาล้างแปร่งแต่งหน้าได้” รุมเมตของชุนหฺรฺหฺรฺ ลำทับ “ฉันว่าจะซื้อมาลองใช้สักขวด แต่ก็กลัวจะใช้ไม่ตี ก็เลยไม่ได้ซื้อ ถึงยังไ มั่นก็ไม่น่าyal้างอุปกรณ์แต่งหน้าจริงๆ”

ชุนหฺรฺหฺรฺเม้มริมฝีปาก มองหน้าม่อตี้และพูดว่า

“หรือว่า...รุ่นน้องจะให้พวกเรายืมใช้สักนิดหนึ่งได้ไหม เตียวฉันส่งอ้งเปาให้ ไม่เยอะหรอก ขอแค่ฝาเดียวก็พอ” ชุนหฺรฺหฺรฺถือฝาขวดน้ำไว้ “ฉันจะไปลองล้าง เครื่องสำอางดู ถ้าใช้ดีละก็จะไปซื้อขวดใหญ่มาใช้”

ยังไม่ทันที่ม่อตี้จะอำปากปฏิเสธ จ้าวชุนเฉิงก็เข้ามาห้ามอย่างร้อนรน “ไม่ได้ครับ ไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้ ฉันไม่ได้ยืมของเธอซะหน่อย” ชุนหฺรฺหฺรฺรู้สึกเสียหน้า มองจ้าวชุนเฉิงด้วยความไม่พอใจ “ฉันขอแค่ฝาเดียวเอง แล้วจะส่งอ้งเปาให้ม่อตี้ ด้วย ฉันไม่ได้จะเอาเปรียบเขาซะหน่อย”

“ไม่...ไม่ได้บอกว่าพี่เอาเปรียบเขา รุ่นพี่เข้าใจผิดแล้วครับ” จ้าวชุนเฉิง กระจกกระอ่วน จากนั้นก็นึกขึ้นได้ “พี่ยืมของผมละกันครับ ผมก็ใช้แชมพูเด็ก เหมือนกัน”

“ทำไมฉันต้องใช้ของเธอ ฉันไม่รู้จักเธอ” ถ้าหากจ้าวชุนเฉิงบอกให้ใช้ แชมพูของเขาตั้งแต่แรกแทนของม่อตี้ ชุนหฺรฺหฺรฺคงจะสงสัยว่าจ้าวชุนเฉิงชอบตน ถึงได้ตั้งใจขัดขวาง แต่ตอนนี้...ชุนหฺรฺหฺรฺเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจ และรำคาญ

ม่อตี้มองดูทั้งสองคน ทันใดนั้นก็คิดออกว่าจะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้ ที่จ้าวชุนเฉิงมีทำที่ร้อนรนเช่นนี้ เป็นเพราะ “วิธีการ” ที่จ้าวชุนเฉิงลงมือ นั้น จะถูกจับได้ง่าย หากไม่เกิดความวุ่นวายใดๆ ขึ้นมาใช้หรือไม่

“ก็ได้ครับ รุ่นพี่ แต่ว่าไม่ต้องส่งอ้งเปาให้ผมนะครับ” ม่อตี้แสร้งทำเป็น ตอบตกลง จากนั้นก็วางของลงกับพื้น หยิบแชมพูออกมาจากตะกร้าใบเล็ก “รุ่นพี่ ขอฝาขวดน้ำหน่อยครับ”

“ไม่ต้องเยอะนะ นิดเดียวก็พอ” ชุนหฺรฺหฺรฺยื่นฝาขวดน้ำให้ม่อตี้ และ

ไม่ลืมล่ำทับ

“อืม” ม่อตี้รับผ้าเช็ดหน้าไป แล้วเปิดขวดแชมพู เมื่อเทออกมาได้หนึ่งหยด เขาก็ขมวดคิ้ว “อะไรกัน...แชมพูเปลี่ยนสภาพแล้วหรือ”

ซุนหู่หู่ “อะไรหรือ”

ม่อตี้ “แชมพูน่าจะเสียแล้วนะครับ อีกอย่าง...กลิ่นก็แปลกๆ กลิ่นเหมือนกรด ครึ่งที่แล้วที่ผมใช้ไม่ใช่กลิ่นแบบนี้”

“กลิ่นเหมือนกรดจั้นหรือ ถึงจะหมดอายุก็ไม่น่ามีกลิ่นแบบนี้ละ” ซุนหู่หู่รับมาดม “อ๊ะ มีกลิ่นกรดจริงๆ ด้วย”

“อ่าๆ พวกเธอพูดกันซะน่ากลัวเลย” รัมเมตของซุนหู่หู่หัวเราะ “ก่อนหน้านี้มีหนังของประเทศ M มีผู้หญิงสองคนแย่งตำแหน่งกันในบ้านสวัสดิการ คนหนึ่งเอากรดซัลฟิวริกไปแอบใส่ในแชมพูของอีกคน สุดท้ายก็เหยียบผิดเอาไปใช้เองจนกรีดร้องเสียงดัง คิดถึงแล้วยังรู้สึกเจ็บแทนเลย!”

“เฮ้อ พวกเราไม่ค่อยกันเรื่องนี้แล้วดีกว่าไหมครับ” จ้าวซุนเฉิงแทรกขึ้นมา สีหน้าไม่เป็นธรรมชาติ “ถ้า...ถ้ามันเสียแล้วก็ทิ้งไปเถอะครับ เต๋ียวม่อตี้มาใช้ของผมก็ได้”

“ฉันว่าเอาไปทิ้งไม่ได้ละ แชมพูนี้ไม่มีทางจะหมดอายุ ถ้ามันกลายเป็นกรดแสดงว่าต้องมีปัญหาแน่ๆ” ม่อตี้หยิบขวดแชมพูใส่กลับลงไปในตะกร้า “ฉันว่าจะไปถามที่ซูเปอร์มาร์เก็ตสักหน่อย เขาต้องมีคำอธิบาย”

จ้าวซุนเฉิงร้อนตัว “มันจะมีคำอธิบายอะไรละ พวกของรางวัลที่ให้กับฟรีๆ ถ้านายยังไปขอให้เขาอธิบายอีก เขาจะไม่หานายเรื่องเยอะหรือ”

“จะว่าเสียตัวเรื่องเยอะได้ไง ก็แค่ไปถามเองไม่ได้หรือ ไม่ได้จะให้พวกเขาเอาขวดใหม่ให้ซะหน่อย” หลินจวินเฟิงที่อยู่ด้านข้างไม่พอใจ เหลือบตาไปมองจ้าวซุนเฉิง “ฉันว่าวันนี้นายขัดเสี้ยวตัวของเรานะ”

“ฉันว่าไม่ได้เรื่องเยอะหรอก” ม่อตี้มองจ้าวซุนเฉิง “นายเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า”

“ฉันจะเข้าใจอะไรผิด”

ม่อตี้โยนขวดแชมพูใส่ตะกร้าเหมือนเดิม “ฉันบอกว่าการคำอธิบายไม่ได้จะไปโทษพวกเขาสักหน่อย แค่ว่าถามว่าเกิดอะไรขึ้นก็เท่านั้น ถ้าเกิด

พวกเขาไม่รู้ ฉันก็จะได้เตือนให้พวกเขาตรวจสอบสินค้า ไม่น่าว่าของลืตเดียวกัน อาจจะเกิดปัญหาเหมือนกันก็ได้”

“นายหวังดีนะเนี่ย” สีหน้าของจ้าวซุนเฉิงยังคงไม่น่าดู “แต่ไม่เห็นจำเป็นเลย โยนทิ้งไปก็สิ้นเรื่อง”

“พอเดือนคนที่รับผิดชอบแล้วฉันทิ้งแน่ เพราะแซมพูนี้ใช้ไม่ได้แล้ว จะเก็บเอาไว้ทำไม” ม่อตี่พูดจบก็หันไปหาซุนหู่หู่ “รุ่นพี่ครับ ผมไปซูเปอร์มาร์เก็ตกับพี่ๆ ด้วยนะครับ จะได้ซื้อแซมพูขวดใหม่ด้วย”

“ฉันไปด้วย” หลินจวินเพิ่งรีบพูด

“จั้น...จั้นฉันไม่ไปด้วยละนะ ฉันจะไปอาบน้ำ” เมื่อจ้าวซุนเฉิงได้ยินว่าเดี๋ยวม่อตี่ก็จะโยนแซมพูทั้งก็รู้สึกโล่งใจขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่สายตาก็ยังคงไม่เป็นธรรมชาติ จากนั้นเขาก็หัวของเดินจากไป

จ้าวซุนเฉิงไม่มีอารมณ์จะไปอาบน้ำแล้ว เมื่อเขาเดินผ่านหอพักหญิงไปหนึ่งช่วงตึกแล้ว ก็เลี้ยวกลับเพื่อที่จะกลับไปยังหอพักและรายงานคนคนนั้น

เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมอยู่ๆ เรื่องก็เกิดไม่ราบรื่นขึ้นมา เขาอุตส่าห์วางแผนเอาไว้อย่างดี ซ้ำยังระมัดระวังมากด้วย!

ถึงแม้การอาบน้ำจะทำให้รอยนิ้วมือหายไป แต่เขาก็กังมือเพื่อเปลี่ยนขวดแซมพู ไม่มีทางที่จะจับได้ว่าเขาเป็นคนเปลี่ยน ต่อให้ม่อตี่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่จนไปแจ้งตำรวจ แล้วมากล่าวโทษเขา เขาก็ยังจะหลุดคดีอยู่ดี

หรือต่อให้ตำรวจสืบได้ว่าแซมพูขวดนั้นเป็นของเขา เขาก็จะบอกว่าม่อตี่หยิบของเขาผิดไป และเขาก็ไม่รู้ไว้ในขวดนั้นมีกรดซัลฟิวริกอยู่ และถือโอกาสแจ้งความว่ามีคนคิดจะทำร้ายเขา

ถ้าหากตำรวจยังคงสืบสวนต่อ ก็อาจจะพบว่าเขากับหลูตั้งโจวที่เป็นเพื่อนนักเรียนเก่ากันมา และตอนนี้มาอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันนั้นไม่ถูกกัน ไม่น่าว่าเขาอาจจะโยนความผิดให้หลูตั้งโจว ถึงอย่างไรหลูตั้งโจวก็นักเรียนคณะวิทยาศาสตร์ คิดอยากจะหยิบสารเคมีพวกนี้มาใช้เมื่อไรก็ได้ ซ้ำเช้าวันนี้ยังมาทะเลาะกับเขาถึงหน้าห้องพักด้วย

เรียกได้ว่ายิ่งป็นทีเดียวได้คนสองตัว!

สรุปก็คือ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่มีทางถูกจับได้ แค่อาจจะพลาดไป แค่ม่อตี่

ยังไม่เป็นอันตราย ต่อไปเขาอาจจะระมัดระวังตัวมากขึ้น เขาช่าง...

ประมาทเกินไป

ไอ้ม่อตี้ก็ช่างโชคดีเหลือเกิน!

เมื่อเห็นว่าจ้าวซุนเจิงเดินจากไปแล้ว หลินจวินเฟิงไม่ใช่แค่รู้สึกไม่พอใจ แต่ยังแปลกใจอีกด้วย “วันนี้จ้าวซุนเจิงทำทางแปลกๆ นะ”

“จะไม่แปลกได้ไง” ม่อตี้หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา สีหน้าเย็นเยือก “อีกเตี้ยตัวราวจมา รมกวนนายเป็นพยานให้ฉันหน่อยนะ แค่นี้การว่ากรกระทำของจ้าวซุนเจิงน่าสงสัยก็พอ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น ทำไมต้องแจ้งตำรวจด้วย!” สีหน้าของหลินจวินเฟิงเปลี่ยนไปทันที

“เพราะฉันรู้ว่าเขาเป็นคนเปลี่ยนขูดแซมพู” ม่อตี้หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาช้าๆ และไม่ได้อธิบายรายละเอียดต่อ เพียงแต่พูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “เพียงแต่ตอนแรกฉันคิดว่าเขาจะเอาเปรียบฉันเท่านั้น เอาแซมพูที่เขาใช้แล้วครึ่งหนึ่งมาให้ฉันใช้แทน ก็เลยไม่ได้อยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่ให้มันวุ่นวาย แต่พอพบว่าแซมพูขูดนั้นมีปัญหา แสดงว่าเขาคงไม่ใช่แค่อยากเอาเปรียบฉันอย่างเดียวแล้ว”

“เฮ้ย! ไอ้โง่จ้าวซุนเจิง!” หลินจวินเฟิงนั่งอึ้ง จากนั้นก็กัดฟันด้วยความโมโห “นี่มันวางยาลงไปในช่วงแซมพูนั่นหรือ!”

“สวรรค์” สีหน้าของซุนหุหุไม่ได้เลยสักนิด “มีน้ำเมื่อกี้ถึงได้ทำตัวแปลกๆ ไม่ยอมให้ฉันยืมใช้แซมพู”

“คงจะไม่...ใส่กรดซัลฟิวริกลงไปจริงๆ ใช่มั้ย” ริมเมตของซุนหุหุสีหน้าตื่นตกใจ “ไม่มั้ง นี่ฉันตายถูกเธอเนี่ย!”

“เอาไปตรวจสอบเดี๋ยวก็รู้” ม่อตี้กดโทร.หาตำรวจ แต่กลับติดสาย เขายกโหลให้ทุกคน “หรือว่า...พวกเราจะไปสถานีตำรวจกันไหมครับ เตี้ยเย็นนี้ผมจะเลี้ยงข้าวทุกคนเอง”

ม่อตี้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ จะว่าไปก็น่าแปลก ตำรวจที่รับแจ้งความคือหนึ่งในตำรวจที่จับตัวม่อซือหังไปในวันที่เขามาตัดความสัมพันธ์กับตระกูลม่อ ตำรวจหญิงผู้นี้มีชื่อว่าอวีฟางอวี เป็นคนมีเมตตาและมีความรับผิดชอบเป็นอย่างมาก หล่อนและตำรวจคนอื่นๆ บันทึกปากคำของม่อตี้และเพื่อนๆ อย่างละเอียด และเพราะถูกสอบปากคำแยก เขาจึงมอบคลิปจากกล้องวงจรปิดให้อวีฟางอวีด้วย

“พี่ครับ นี่เป็นคลิปที่ผมบังเอิญอัดมาได้ พี่คิดว่าพอจะใช้เป็นหลักฐานได้หรือเปล่าครับ”

“ได้สิ ถ้ามีคลิปนี้กับขวดแซมพูเป็นหลักฐาน บวกกับพยาน พวกเราก็ส่งเรื่องฟ้องให้เป็นคดีได้เลย”

คลิปนี้มีประโยชน์เป็นอย่างมาก อวีฟางอวีไม่ได้ค้นถามม่อตี้ว่าเขาบังเอิญถ่ายคลิปนี้มาได้หรือจงใจถ่ายกันแน่ คนที่เคยผ่านเรื่องเลวร้ายมาอย่างนั้น ต่อให้มีพฤติกรรมหวาดระแวงมากแค่ไหนก็เป็นเรื่องปกติ แต่หล่อนจะไม่เข้าใจสักนิด ถ้าหากคนคนนั้นผ่านเรื่องเลวร้ายในชีวิตมาแล้วไม่รู้จักระมัดระวังตัวเลย

เมื่อม่อตี้ให้การเสร็จ ก็โทร.หามู่เทียนเหิงเป็นคนแรก และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้อีกฝ่ายฟังทั้งหมด เรื่องใหญ่ขนาดนี้เขาไม่ควรปิดบังมู่เทียนเหิง

หลังจากมู่เทียนเหิงได้ฟังก็ไม่พอใจ โมโหที่จ้าวซุนเจิงจิตใจโหดเหี้ยม และโมโหที่ม่อตี้รู้สึก>j้าวซุนเจิงมีบางอย่างผิดปกติแต่ยังอยากจะหยั่งเชิง ไม่ยอม

เล่าเรื่องนี้ให้เขารู้ก่อน

“ถึงกับซื้อกล้องวงจรปิด แต่ไม่คิดจะบอกฉันสักคำเลยเธอ เธอคิดบ้างหรือเปล่าว่า ถ้าเจ้าหมอนั้นหันหลังมือทำอะไรเธอต่อหน้า เธอจะทำยังไง!”

“ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับพี่ ผมระวังตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ว่า...แต่ว่าตอนนี้ผมสำนึกผิดแล้ว ขอโทษครับพี่ คราวหน้าจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว” ม่อตี้พูดเสียงเบาอย่างเชื่องฟัง และสำนึกผิดแต่โดยดี “ผมสำนึกผิดแล้วจริงๆ นะครับ พี่อย่าโกรธเลยนะครับ”

เมื่อเห็นม่อตี้ยอมขอโทษสำนึกผิดก่อน มู่เทียนเหิงก็อดกลั้นความโกรธไว้ นอกจากคำปลอบใจแล้ว ก็ดูเหมือนว่าเขาจะพูดอะไรไม่ออกอีก

“สำนึกผิดแล้วจริงๆ ใช่มั้ย”

“สำนึกผิดแล้วครับ สำนึกผิดจริงๆ” ม่อตี้พยักหน้าหงิกหงักรับคำเหมือนลูกเจี๊ยบ เป็นการสำนึกผิดที่ดีมาก แม้มู่เทียนเหิงจะมองไม่เห็นก็ตาม

“คราวหน้ายังจะกล้าอีกไหม”

“ไม่กล้าแล้วครับ ไม่กล้าแล้ว” ม่อตี้รับปากอย่างเชื่องฟัง

“ต่อไปถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก จะต้องบอกฉันก่อนนะ เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้วครับ เข้าใจแล้ว”

มู่เทียนเหิงรู้สึกพอใจ แต่ก็ยังไม่วางใจ จึงส่ายเสียงเข้ม “คดีนี้ฉันจะขอร้องให้ผู้การหวังคอยดูแลให้ผลสรุปออกมาเร็วๆ ช่วงนี้เธอต้องอยู่แต่กับเพื่อนๆ คุมเมตนะ ห้ามไปไหนมาไหนคนเดียว อีกร่าง ถ้าเกิดเรื่องอะไรอีกให้รีบบอกฉัน หรือเอาของที่เจอส่งมาให้ฉันก็ได้ เข้าใจไหม”

ม่อตี้รับคำ และคิดในใจว่าเขาเจอของอย่างอื่นอีกจริงๆ นั่นแหละ แต่ยังไม่บอกตอนนี้ไม่ได้

เมื่อม่อตี้ออกมาจากสถานีตำรวจ เหล่าตำรวจก็ลงมือบุกไปจับจำวุ่นเจิงที่มหาวิทยาลัย

ม่อตี้กลับไปยังมหาวิทยาลัยอย่างใจเย็น ไม่รีบร้อนเพื่อไปดูจุดจบของจำวุ่นเจิง ทั้งยังชวนหลินจวินเฟิง ชุนหู่หู่และรุมเมตไปรับประทานอาหารกันต่อ แต่คนอื่นๆ กลับไม่ได้รู้สึกใจเย็นอย่างม่อตี้ แต่ละคนทำทางกินอะไรไม่ลง อยากจะกลับหอพักไปพักผ่อน

“คราวหน้าค่อยเลี้ยงข้าวพวกพี่นะ มื้อนี้ขอติดไว้ก่อน” ชุนหฺรฺหฺรฺโบกมือ “เรื่องนี้นั้นโหดร้ายและสะเทือนใจไปหน่อย พอคิดถึงจ้าวชุนเฉิงก็รู้สึกมวนท้อง เหนือออกหลังขึ้นมาเลย”

“น่ากลัวจริง ๆ นะ” รุมเมตของชุนหฺรฺหฺรฺพูด “เรื่องน่ากลัวแบบนี้ไม่ได้มีแต่ในหนังจริง ๆ ด้วย จิตใจเหี้ยมโหดจริง ๆ ไม่ใช่แค่จะทำให้เสียโฉม แต่ถึงขั้นตาบอดได้เลยนะ”

ม่อตี้ซื้อเครื่องดื่มเลี้ยงแจกทุกคน “โลกนี้กว้างใหญ่ เลยมีเรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้นเยอะครับ ส่วนเรื่องนี้ถือว่าก็ยังดี”

เมื่อเห็นว่าม่อตี้ไม่มีทีท่าร้อนใจ ช้ายังไม่มีอาการตื่นเต้นตกใจ ชุนหฺรฺหฺรฺและคนอื่นๆ ก็หันมามองตากัน และนึกไปถึงครอบครัวที่ผ่านมาของม่อตี้...

ช่างเป็นสุดยอตนคนจริง ๆ เจอเรื่องน่าตกใจขนาดนี้ยังพูดนิ่ง ๆ ว่าก็ยังดี ออกมาได้ แสดงว่าที่ผ่านมานั้นคงมีเรื่องเลวร้ายมากกว่านี้ ‘สารพัด’ สิบะ

ไม่มีใครอยากจะได้รับประทานอาหารทั้งนั้น ม่อตี้ก็ได้บังคับให้พวกเขาไปรับประทานอาหารด้วย ช้ายังติดเลี้ยงข้าวเอาไว้ครึ่งหน้า

เมื่อพวกเขากลับมาถึงมหาวิทยาลัย ก็ได้ยินคนพูดกันว่ามีตำรวจมา ช้ายังจับนักศึกษาไปหนึ่งคน ดูเหมือนว่านักศึกษาคนนั้นคิดจะใช้กรดทำร้ายคนอื่น

ส่วนหลินจวินเฟิง ชุนหฺรฺหฺรฺและเพื่อนๆ ที่รู้เรื่องราวทั้งหมด ก็รีบเข้าร่วมวงสนทนาทันทีเพื่อระบายสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจ พวกเขายืนยันชื่อแซ่ของผู้ร้าย รวมถึงเล่ารายละเอียดการลงมือทั้งหมด และยังบอกอีกว่าจ้าวชุนเฉิงคิดจะทำร้ายม่อตี้ จนกลายเป็นกระแสวิพากษ์วิจารณ์กันในมหาวิทยาลัย

ส่วนม่อตี้ที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องนี้กลับไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เขากลับไปยังห้องพักของตัวเอง หยิบโน้ตบุ๊ก ขึ้นไปบนเตียง ดึงผ้ามาปิดรอบเตียงไว้

ความจริงม่อตี้อยากจะรู้ว่าแรงจูงใจในการก่อเหตุของจ้าวชุนเฉิงคืออะไร เพียงแค่ถูกม่อसानจิ๋วว่าจ้างอย่างเดียวยังงั้นหรือ เขาไม่อยากจะเชื่อนักหรอก

ม่อตี้มีทั้งคิ้วคิ้วและวีเซตของจ้าวชุนเฉิง แต่เมื่อแฉ็กเข้าไปในแฉ็กแคนต์ของจ้าวชุนเฉิงแล้ว เขาก็ไม่เจอประวัติการสนทนาระหว่างจ้าวชุนเฉิงกับม่อसानจิ๋ว

เขาคิดว่าจ้าวชุนเฉิงอาจจะแฉ็กแคนต์อื่น ๆ ม่อตี้ไล่หาอีกครั้ง ประมาณหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ในที่สุดก็เจอแฉ็กแคนต์แฝงของจ้าวชุนเฉิง จึงทำการแฉ็ก

เข้าไป รื้อประวัติการสนทนา และก็เป็นที่คาด...

จ้าวซุนเจิงได้มีการติดต่อกับม่อसानจือจริงๆ

เพียงแต่ว่าม่อसानจือระวังตัวมาก ไม่ได้แพร่พรายข้อมูลของตัวเองเลย ถ้าม่อตี้ไม่ได้ซ่อนกล้องวงจรปิดแอบดูม่อसानจือไว้ เขาก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าคนที่จ้าวซุนเจิงติดต่อกับคือม่อसानจือ

ม่อตี้แฮ็กเข้าแฮ็กเคานต์แฟงของม่อसानจือ รื้อประวัติการสนทนาขึ้นมา และดาวน์โหลดบันทึกที่อยู่ IP ที่เคยใช้ล็อกอิน รวมถึงแฮ็กเคานต์แฟงและที่อยู่ IP ของจ้าวซุนเจิงด้วย เขานำบันทึกข้อมูลทั้งหมดไว้ในโพลเดอร์และส่งให้มู่เทียนเหิง

ในเมื่อรับปากไว้แล้วว่ามื่ออะไรก็จะบอกมู่เทียนเหิงทุกอย่าง เขาก็ต้องบอกที่สำคัญกว่านั้นคือมู่เทียนเหิงรู้จักผู้การหวัง การที่เขาจะส่งหลักฐานโดยตรงไปให้ผู้การหวังผู้เที่ยงธรรม จะได้ผลดียิ่งกว่า และมู่เทียนเหิงก็จะช่วยเขาปิดเรื่องที่เขามีความสามารถในการแฮ็กข้อมูลเพื่อดึงหลักฐานออกมาด้วย

เมื่อม่อตี้ส่งข้อมูลให้มู่เทียนเหิงแล้ว ก็เตรียมจะลงจากเตียงเพื่อไปห้องน้ำ แต่เมื่อเขาเปิดม่านรอบเตียงออก ก็เห็นเสียนอวีเฉา เงินจ้าวและหลินจวินเฟิงยืนเรียงหน้า สายตาจับจ้องเขาอยู่

ม่อตี้สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ

“พวก...พวกนายทำอะไรกันเนี่ย”

“เสี่ยวตี้ นายอย่าคิดสั้นเชียวนะ ไม่ต้องกลัวนะ อย่ากริ่งให้ก็ไม่ต้องกลัวไว้ พวกเราไม่หวัระเยาเวยนายหรอก และจะปกป้องนายด้วย อย่าเอาแต่หมกตัวอยู่บนเตียงเลย” เสียนอวีเฉาพูดด้วยความจริงจัง

“เสี่ยวตี้ ตอนอยู่ที่สถานีตำรวจฉันเห็นนายนิ่งมาก คิดไม่ถึงว่าจริงๆ แล้วนายก็รู้สึกกลัวเหมือนกัน ไม่ต้องกลัวนะ ถ้าเจ้าหมอนั่นคิดจะทำร้ายนายละก็ มันจะต้องข้ามศพฉันไปก่อน!” หลินจวินเฟิงพูดด้วยน้ำเสียงเหี้ยมเกรียม “ถ้ามันมาหนึ่งคน ฉันก็จะนั่งทับมันหนึ่งคน ถ้ามันมาสองคน ฉันก็จะนั่งทับมันสองคน! ต่อไปพอจะปกป้องลูกเอง!”

“ใช่แล้ว เสี่ยวตี้” เงินจ้าวพยักหน้าอยู่ข้างๆ “อย่าเอาแต่หมกตัวอยู่บนเตียง เอาแต่พิมพ์คีย์บอร์ดเลย พวกเราออกไปเดินเล่นสูดอากาศกันดีกว่า”

“...” ม่อตี้ “พวกนายเพื่อเจ้ออะไรกัน ฉันไม่เป็นอะไร พอดีเมื่อกี้คิดตัวละครเกมตัวใหม่ขึ้นมาได้ ก็เลยรีบมาจดบันทึกลงไปนะ ของแบบนี้มันต้องลงมือทำทันที ไม่งั้นแรงบันดาลใจจะหายไปหมด”

ม่อตี้ลงจากเตียง เดินไปที่ห้องน้ำพลางพูดว่า

“ขอบคุณพวกนายมากนะที่เป็นห่วง แต่ว่าฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ ฉันจะเข้าห้องน้ำ ไม่ต้องตามกันเข้ามาแล้ว!”

เมื่อม่อตี้ร้องเตือนเสียงดัง คนที่เดินตามม่อตี้ก็พากันหยุดชะงัก ก่อนจะกระแอมไอด้วยความขัดเขิน และทำเป็นหาเรื่องคุย “จั้น...ก็ได้ จั้น เสี่ยวตี้ฉีระวังหนอยนะ!”

มือที่กำลังรูดชิปของม่อตี้หยุดชะงัก “...”

อะไรคือฉีให้ระวัง!!

เมื่อทำธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ม่อตี้ก็เดินออกมาจากห้องน้ำ พุดกับสายตาดูที่ยังคงจับจ้องเขาอยู่ว่า “ใครจะอ่านหนังสือก็อ่าน ใครจะไปเล่นอะไรก็ไป ใครจะเขียนโค้ดก็เขียน เลิกจ้องฉันได้แล้ว ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ”

หลินจวินเฟิงและคนอื่นๆ ทำท่าอวยจะพูดแต่ก็ไม่พูด “...”

สุดท้ายเสียนอวีเจาจึงเอ่ยขึ้น “เสี่ยวตี้ นายไม่เป็นอะไรจริงๆ เหรอ”

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ” ม่อตี้ป็นขึ้นเตียงอีกครั้ง แล้วยิ้มให้ทุกคน “ขอบคุณนะ แต่ว่าไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

เมื่อขึ้นเตียงแล้ว ม่อตี้ก็ดึงม่านปิด และหาข้อมูลเกี่ยวกับจ้าวซุนเฉิงต่อ สุดท้ายม่อตี้ก็ค้นหาข้อความที่จ้าวซุนเฉิงเคยลบทิ้ง และพบว่าเขาใช้บัตรประชาชนของแม่เพื่อเปิดบัญชีธนาคาร

บัญชีธนาคารนี้ไม่มีเงินก้อนใหญ่เข้ามา แต่ที่น่าสงสัยก็คือ บัญชีธนาคารนี้เกี่ยวข้องกับภารกิจเงินออนไลน์ด้วย

ช่วงฤดูร้อนก่อนการเปิดภาคการศึกษา จ้าวซุนเฉิงได้ทำการยืมเงินจากเว็บไซต์ออนไลน์หลายๆ ครั้งติดกัน และตอนนั้นหน้างงก็มียอดดอกเบี้ยเกิดขึ้นทับถมทำให้ยอดหนี้สูงจนน่ากลัวถึงสามแสนกว่า

แต่ม่อตี้ยังไม่เข้าใจว่าจ้าวซุนเฉิงไม่น่าจะทำร้ายเขาเพราะยอดหนี้ไม่กี่แสน เหมือนที่เขาไม่เข้าใจคนที่ฆ่าเพื่อชิงทรัพย์ ฆ่าเพราะทะเลาะกัน หรือฆ่าเพราะ

อีกฝ่ายไม่รับรัก

ถึงแม้ว่าเรื่องพรรคนี้จะเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อนก็ตาม

ม่อตั้จัดเว็บไซต์ของจ้าวซุนเจิงไว้ แล้วสืบต่อว่าเขาเอาเงินเหล่านั้นไปใช้ที่ไหน และต้องประหลาดใจเมื่อค้นเจอแอ็กเคานต์เวย์ป้อนหนึ่ง เป็นแอ็กเคานต์เล็กๆ ที่มีการปกปิดตัวเองมาก ดูจากฉากหน้าแล้วไม่น่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับจ้าวซุนเจิงและมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ที่อยู่ IP ที่ใช้ล็อกอินก่อนหน้านี้อยู่ที่เมืองหลวง แต่ภายหลังมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ IP ไปทั่วประเทศ และบางครั้งยังไปโผล่ที่ต่างประเทศอีกด้วย

แสดงให้เห็นว่าระยะหลังจ้าวซุนเจิงระวังตัวแค่นั้น แต่ยิ่งเขารวังตัวมากแค่นั้น ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่ามีเรื่องที่ต้องปกปิดมากเท่านั้น

ม่อตั้ดึงข้อมูลสามเดือนล่าสุดของแอ็กเคานต์เวย์ป้อนนี้ออกมาดู ในที่สุดก็พบเงื่อนงำที่เขาคาดไม่ถึง

มีแอ็กเคานต์หนึ่งเข้ามาพูดคุยเล่นและถกเรื่องจะทำร้ายคนอย่างไรไม่ให้ถูกจับได้ และยังบอกข้อมูลต่างๆ ที่ไม่มีใครรู้ เช่น หาซื้อกรดซัลฟิวริกได้ที่ไหน สารเคมีตัวไหนหาได้ที่ไหน จะสร้างหลักฐานที่อยู่เท็จได้อย่างไร แม้กระทั่งเมื่อร่วมมือทำร้ายคนกับคนอื่นแล้ว จะจัดการกำจัดคนคนนั้นอย่างไรให้ดูเป็นเรื่องบังเอิญเพื่อปิดปาก

ดูแล้วเหมือนว่าเป็นคนสองคนที่มี ‘ความสนใจ’ พิเศษมาถกแลกเปลี่ยนความรู้และวิธีการทำร้ายคนให้สมบูรณ์แบบ

ม่อตั้ตรวจสอบที่อยู่ IP ของแอ็กเคานต์นี้และพบว่าเป็นที่อยู่ IP แบบไดนามิก แต่การใช้ IP แบบไดนามิกก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถป้องกันไม่ให้ใครติดตามเจอได้ เพราะถึงอย่างไรมันก็เป็นที่อยู่ IP ที่มีผู้ให้บริการอยู่ดี แค่เพียงอยากจะทำให้ได้ ก็ไม่มีทางที่จะหาไม่พบ

หลังจากใช้เวลาครึ่งชั่วโมง วินาทีที่เขาหาที่อยู่และข้อมูลของเจ้าของแอ็กเคานต์ที่แท้จริงพบ ม่อตั้ก็ร่างเชิงท้อ

ที่อยู่ IP ที่แท้จริงของแอ็กเคานต์นี้ เป็นคนที่อาศัยอยู่ในเขตที่หรูหราที่สุดของเมืองหลวง อยู่ท่ามกลางคนไฮโซทั้งหลาย

ซึ่งก็คือที่ที่ฉินอี้เชิงอาศัยอยู่นั่นเอง!

นี่หมายความว่าอะไร เขาไม่เชื่อในความบังเอิญ และไม่เชื่อว่าจ้าวขุนเงินจะบังเอิญอาศัยอยู่ในเขตทรูหราแห่งนี้แล้วสร้างแก็กเคานต์ขึ้นมาเพื่อพูดคุยเรื่องเหล่านี้

แต่ว่าฉันนี่เองที่แบบนี่ไปทำไม ถ้าหากต้องการแค่ทำร้ายเขา ทำไมจะต้องใช้จ้าวขุนเงิน ซ้ำยังปิดบังตัวมากมายขนาดนี้ แม้กระทั่ง...แม้กระทั่งพูดถึงว่า จะกำจัดคนที่เคยร่วมมือทำร้ายคนอื่นได้อย่างไร

หรือฉันนี่เองจะไม่พอใจม่อसानจือ

จะมีเรื่องอะไรทำให้ไม่พอใจ ม่อसानจือเป็นพี่ชายเป็นลูกพี่ลูกน้องของม่อหลิวกุย ทั้งรักทั้งปกป้องม่อหลิวกุย ทำไมฉันนี่เองถึงอยากจะทำร้ายเขา
นี่เรียกว่า หมากัดหมาไซ้ไหม!

การที่ม่อตี้ใช้ตรรกะจ้องคนปกติ พยายามคิดหาเหตุผลย่อมไม่ได้คำตอบอะไรออกมา แต่ถ้าใช้ตรรกะของพระเอกหลงนางเอกจนไร้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีไร้เหตุผลใดๆ เขาก็พอจะเข้าใจได้

จากมุมมองของฉินอี่เซิ่ง ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าม่อหลิวกุยอีกแล้ว ไม่ว่าจะคนในครอบครัวของเขาหรือญาติของม่อหลิวกุยก็ตาม ล้วนแล้วแต่เทียบไม่ได้แม้แต่ปลายเส้นผมของม่อหลิวกุย

แม้แต่พ่อของเขาที่คิดจะทำร้ายม่อหลิวกุยก็ไม่เว้น แล้วนับประสาอะไรกับม่อसानจื่อ

ดังนั้น เมื่อเขาบังเอิญรู้ว่าม่อसानจื่อกำลังจะหาคนเพื่อไปทำร้ายม่อตี้ จึงได้ผลักดันจ้าวซุนเจิงที่เขาได้ยอมสืมาอย่างดีแล้ว ให้เข้าไปข้องเกี่ยวกับม่อसानจื่ออย่างแนบเนียน

ขอเพียงแค่จ้าวซุนเจิงสามารถทำให้ม่อตี้พิการหรือเสียชีวิตได้ ก็ถือว่าแผนสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง

หลังจากนั้น ฉินอี่เซิ่งก็จะเปิดโอกาสให้จ้าวซุนเจิงกำจัดม่อसानจื่อ เมื่อถึงเวลานั้นไม่ใช่แค่จะกำจัดม่อตี้ได้ ม่อसानจื่อก็จะได้ตายดี จากนั้นผู้คนก็จะรู้สึกเห็นใจคนที่มัจจุจบเลวร้าย พอถึงเวลานั้นเขาก็จะบงการอยู่เบื้องหลัง ล้างมลทินให้ม่อसानจื่อ บำปวยความผิดทั้งหมดไปที่จ้าวซุนเจิง และม่อसानจื่อก็จะกลายเป็นผู้เคราะห์ร้าย

ไม่ว่าม่อसानจือจะตายหรือพิการก็ล้วนแต่สร้างกระแสความเห็นใจได้ทั้งนั้น ถึงจะมีคนกันต่าวว่าม่อसानจือสมควรได้รับการหรือสมน้ำหน้าก็ตาม แต่ชื่อเสียงก็จะดีขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ และไม่ถึงขั้นส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของม่อหลิวกุยของเขาด้วย

ใช่แล้ว เพื่อกำจัดกระแสไม่ดีที่เกิดขึ้นจากม่อसानจือ และส่งผลไม่ดีต่อชื่อเสียงของม่อหลิวกุยของเขาแล้ว ต่อให้ต้องมีใครตายหรือพิการ ก็ต้องเป็นไปตามนั้น

แต่น่าเสียดาย ฉินอี้เซิ่งไม่คิดว่าม่อตี้จะมีความหวาดระแวงสูงขนาดนี้ ซ้ำยังพูดว่องไว ไม่เพียงแต่จับได้ว่าจ้าวซุนเฉิงผิดปกติ และยังคาดเดาได้ว่าจะต้องเกิดเรื่องกับกระตักน้ำร้อนหรือแชมพูสระผมอย่างแน่นอน ถึงกับซ็อกล้องวงจรปิดมา และตามสืบจากร่องรอยในอินเทอร์เน็ตจนมาเจอหลักฐานมากมายขนาดนี้

ดังนั้น เมื่อจ้าวซุนเฉิงถูกจับ ม่อसानจือเองก็คงไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร ซ้ำชื่อเสียงจะยิ่งฉาวโฉ่กว่าเดิม แผนการของฉินอี้เซิ่งที่ต้องการเก็บกวาดเรื่องราวที่ทำให้ม่อหลิวกุยเสียชื่อเสียง ได้พังทลายไม่มีชิ้นดี

ซ้ำยังทำให้ชื่อเสียงของม่อหลิวกุยแย่ลงกว่าเดิม และไม่มีวันจะดีขึ้นได้อีก ทว่า ถึงแม้ม่อตี้จะสืบได้ว่าฉินอี้เซิ่งเป็นคนที่บงการอยู่เบื้องหลัง เขาก็ยังไม่มอบหลักฐานนี้ให้ตำรวจ

เพราะหลักฐานนี้ทำอะไรฉินอี้เซิ่งไม่ได้ ถ้าเขาเผยแพร่หลักฐานนี้ออกไป นอกจากจะทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้แล้ว จะเป็นการเปิดเผยไฟโอบสุดท้ายของตัวเองด้วย และอย่างมากก็ทำให้ฉินอี้เซิ่งระคายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ไม่เป็นไร เขาไม่รีบ ไม่ว่าจะเร็วหรือช้าเขาก็จะทำให้คนตระกูลม่อและฉินอี้เซิ่งต้องรับกรรมที่ก่อไว้ทีละคนๆ

...

หลักฐานพร้อมมูล บวกกับผู้การหวังที่ช่วยเร่งการสอบสวนตามคำขอร้องของมู่เทียนเหิง ไม่ถึงสามวัน จ้าวซุนเฉิงที่กำลังหวาดกลัวก็ให้การรับสารภาพถึง 'เพื่อนออนไลน์' อยู่ที่สถานีตำรวจ

แต่เมื่อทั้งสองได้เจอหน้ากัน กลับไม่มีความกลมเกลียวกันเลยสักนิด

เอาแต่ผลักความรับผิดชอบและกันด่าใส่กัน โยนความผิดให้อีกฝ่ายว่าเป็นตัวต้นคิด

ถึงอย่างนั้นตำรวจก็ไม่ได้สนใจว่าใครจะโยนความผิดให้ใคร พวกเขาจะไปตามกฎหมาย ตามหลักฐาน และเมื่อปิดคดี ก็จะดูตามความผิดที่ทั้งสองได้กระทำ

เมื่อคดีปิดลงแล้ว ม่อล่า่นจื่อและจ้าวซุนเฉิงก็ถูกคุมขังไว้ที่โรงพัก รอการพิจารณาคดีในชั้นศาล

ตระกูลม่อเกิดความวุ่นวายขึ้นอีกครั้ง ป้าสะไ้รอร้องไห้ร้องไห้ ร้องไห้แทบขาดใจ ขอร้องให้คนตระกูลม่อช่วยลูกชายของหล่อนออกมา แต่น่าเสียดายที่หลังจากเกิดเรื่องขึ้นกับครอบครัวช้าแล้วช้าเล่า เส้นสายที่มีก็ถูกใช้ไปจนหมดทรัพย์สินเงินทองก็ลดน้อยลง จนถึงตอนนี้ก็แทบจะไม่มีใครยินดีที่จะวิ่งเต้นให้พวกเขาอีกแล้ว

“ลูกชายของฉันไม่ได้ทำผิดกฎหมาย ไม่ได้ทำผิดกฎหมาย! ไอ้เดรัจฉานนั้นก็ไม่เป็นอะไรเลย ทำไมถึงต้องขังลูกชายของฉันไว้ด้วย ทำไม!”

ป้าสะไ้รอร้องไห้ น้ำตาไหลอาบใบหน้า หล่อนจับมือม่อหลิวกยูไว้

“เสี่ยวกยูจำ เสี่ยวกยู หนูช่วยพี่สามที่ลูก ช่วยพี่เขาหน่อยนะลูก หนูเป็นเด็กมีเมตตามาตั้งแต่เด็กจนโต ใส่ชื่อบริสุทธิ์ที่สุด พี่สามก็เอ็นดูหนูมาตลอด หนูช่วยพี่เขาหน่อยนะลูก ป้ารองคุกเขาให้หนูก็ได้ ป้าคุกเขาให้แล้ว!”

ป้าสะไ้รอร้องทั้งจุดทั้งดิ่งมือม่อหลิวกยูไว้อย่างบ้าคลั่ง ใบหน้าของหญิงสาวเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก อยากจะเบี่ยงตัวหลบ แต่ก็ถูกอีกฝ่ายจับมือไว้แน่น หล่อนดวงตาแดงระเรื่อมองป้าสะไ้รอร้อง “คุณป้าอย่าทำแบบนี้เลยคะ หนูก็ไม่รู้จะทำไมเหมือนกัน หนูก็ไม่วิธีเหมือนกันนะคะ”

“มีสิๆ คำพูดของหนูสำคัญที่สุดในบ้านนี้แล้ว ถ้าเสี่ยวกยูช่วยพูดให้พี่สามให้ตระกูลม่อวิ่งเต้นหาคนช่วยพี่สาม พี่สามของหนูต้องไม่เป็นอะไรแน่ๆ ป้าขอร้องละ ป้าขอร้องหนูแล้วนะ...”

“เป็นอะไรของเธอ! เรื่องนี้เกี่ยวกับเสี่ยวกยูตรงไหน!” ม่อซื่อกั๋วดึงป้าสะไ้รอร้องเอาไว้ แล้วผลักไปอีกด้าน “เธอจับเสี่ยวกยูไว้ทำไม!”

“อื้อยยย” ป้าสะไ้รอร้องลั่นลงไปกับพื้น และร้องให้เสียงดังยิ่งกว่าเดิม

“พวกคุณ เห็นคนจะตายแล้วกลับไม่ยอมช่วย ไม่มีใครยอมช่วยเลย! ม่อซือแก้ว คุณมันคนเลว สำนจื่อไม่ใช่ลูกของคุณหรือไง! ไม่ใช่ลูกของคุณเธอ! คุณเห็นลูกของคุณบ้างไหม ในใจคุณมีลูกอยู่บ้างหรือเปล่า มีฉันอยู่บ้างไหม! ฉันแค่ขอร้อง เสี่ยวกยูคุณก็มาทำร้ายฉัน คุณมันไม่ใช่คน ไม่ใช่คน!”

“พอได้แล้ว!” ผู้เฒ่าม่อปาแก้วชาจนกระเบื้องสีขาแตกเป็นเสี่ยง “มีแต่ด่ากันไปด่ากันมา!”

ป้าสะไกรร้องสะอื้นโฮง ตัวแข็งอยู่กับที่ แต่สองวินาทีต่อมาก็ร้องให้ขึ้นมาใหม่ “สำนจื่อ ลูกแม่ ไม่มีใครช่วยลูกเลย ไอ้เดรัจฉานนั้นมันทำร้ายลูก แต่กลับไม่มีใครช่วยลูกเลย...”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นครับ”

มีคนคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นด้านนอกประตูบ้าน ฉินอี้เซิงนั่นเอง และเพราะตระกูลม่อสนิทสนมกับเขาแล้ว เขาจึงสามารถเข้าออกนอกในได้โดยที่คนรับใช้ไม่ต้องมารายงานก่อน

“อี้เซิง...” ม่อหลิวกยูมองฉินอี้เซิงด้วยดวงตาแดงก่ำ “คือ...เพราะเรื่องของพี่สาม ป้าสะไกรร้องก็เลยเสียใจมาก อยากจะให้ตระกูลม่อวิ่งเต้นหาคนช่วย แต่พวกเรา ก็จนปัญญาจริง ๆ”

เมื่อเห็นม่อหลิวกยูดวงตาแดงก่ำ สีหน้าตื่นตระหนกและหวาดกลัว สีหน้าของฉินอี้เซิงก็พลอยเหี้ยมเกรียมขึ้นมา เขาสาวเท้าเข้าไปบังตัวม่อหลิวกยูเอาไว้พูดเสียงต่ำว่า “ป้ามาหาเรื่องเธอเธอ”

เมื่อป้าสะไกรร้องเห็นฉินอี้เซิง ดวงตาก็มองเป็นประกาย หล่อนพุ่งตัวเข้ามาคิดจะจับตัวฉินอี้เซิงเพื่อขอรางวัลให้เขาช่วย แต่กลับถูกฉินอี้เซิงถีบออกไปอย่างเกรี้ยวกราด

“โอ๊ยยยย!” ป้าสะไกรร้องร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

บ้านตระกูลม่อตกอยู่ในความเงียบ

แม้คนตระกูลม่อจะรู้ว่าฉินอี้เซิงไม่ใช่คนอารมณ์ดี หรือถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็นคนขี้โมโห แต่เป็นเพราะว่าเขาชอบม่อหลิวกยูมาก และเอาอกเอาใจม่อหลิวกยูถึงขั้นที่ว่าคนทั้งตระกูลม่อไม่อาจเทียบได้ และยังไม่ยอมมอบตัวพวกเขาด้วย ดังนั้นจึงเห็นฉินอี้เซิงเป็นคนกันเองมาตลอด

คิดไม่ถึงเลยว่าฉันนี่เองจะระบายโทสะลงกับพวกเขาเช่นนี้

ม่อหลิวกวยมองดูป้าสะไกรรลงไปในนอนกองกับพื้นด้วยความตกตะลึง ดวงตายังแดงก่ำมากขึ้น และหันไปผลักฉันนี่เอง “นายทำร้ายป้าสะไกรรทำไม นายทำอะไรของนาย!”

“ก็หล่อนมาหาเรื่องเธอก่อน อย่าคิดนะว่าฉันจะดีด้วย” ในสายตาของ ฉันนี่เองมีแต่ม่อหลิวกวยเท่านั้น เขาจับมือหล่อนและพูดว่า “ฉันสนใจแค่เธอเท่านั้น ฉันไม่ต้องการให้ใครรังแกเธอ”

“แต่นายก็ทำร้ายคุณป้าไม่ได้นี่นา!” ม่อหลิวกวยสับัดมือฉันนี่เองออก แล้ววิ่งเข้าไปหาป้าสะไกรร “คุณป้าไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ คุณป้า...”

“สะไกรรคิดถึงให้กว้างๆ หน่อย ขนาดเธอมาหาความกับเสี่ยวกวยแบบนี้ เสี่ยวกวยยังจะดีกับเธอ แล้วเธอยังจะไวยวายอะไรอีก! เลิกก่อเรื่องได้แล้ว!” ผู้เฒ่าม่อไ้ออกมา

“นั่นนะสิครับ อาสะไกรรครับ อาสะไกรรจะมาระบายความโกรธกับ เสี่ยวกวยทำไมละครับ คุณอาควรไปจัดการไอ้เดรัจฉานนั่นมากกว่า” ม่อซือหลาง เอ่ยขึ้น “คุณอาทำกับเสี่ยวกวยแบบนี้ เสี่ยวกวยยังไม่ถือสาหาความ ซ้ำยังปกป้อง คุณอา ทำไมคุณอาถึงยังรังแกเสี่ยวกวยได้ลงละครับ!”

ป้าสะไกรรถูกเตะจนเจ็บปวดอย่างรุนแรง ม่อหลิวกวยเข้าไปพุงถึงได้ลุกขึ้นมานั่งได้ แต่เมื่อหล่อนมองหน้าม่อหลิวกวย จับพลันนั้นก็รู้สึก...คลั่นไส้

หล่อนแค่ขอร้องเท่านั้น ทำไมถึงได้ถูกประณามขนาดนี้ ถูกตำไม่ว่า ซ้ำยังถูกเตะอีก แล้วหลานสาวคนดีของหล่อนยังพูดคำว่า ‘แต่นายก็ทำร้ายคุณป้าไม่ได้ นี่นา’ หมายความว่าม่อหลิวกวยยอมรับว่าถูกหล่อนรังแกอย่างนั้นหรือ!

นี่หรือคือการปกป้อง!!

ป้าสะไกรรกัดฟันลุกขึ้นยืน ไม่อาจเก็บกลั่นความโกรธเกลียดที่อยู่ในใจได้ ทันใดนั้นหล่อนก็นึกถึงช่วงเวลาที่ได้เจอเจ้านายยังอยู่ และต้องเจอเรื่องเช่นนี้มานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่เล็กจนโต ซ้ำยังหนักหนาสาหัสกว่านี้หลายเท่า...

ในตอนนั้นหล่อนกลับยืนมองดูความวุ่นวายด้วยความสนุกสนาน โดยที่คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีวันนี้

แต่ไม่ได้หมายความว่าหล่อนจะเห็นใจไอ้เดรัจฉานนั่นหรอกนะ ถ้าไม่ใช่

เป็นเพราะมัน เรื่องเช่นนี้ก็จะไม่มีทางเกิดขึ้นกับลูกชายของหล่อนเด็ดขาด!

“ป้าขอโทษนะ เลี้ยวกุย ยกโทษให้ป้านะลูก ป้าแคว้นใจเกินไป แล้วก็รู้สึกกลัว ถึงได้ขอร้องให้หนูช่วย” ถึงอย่างไรป้าสะไกรองค์ก็เป็นคนฉลาด ย่อมที่จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างรวดเร็ว หล่อนร้องให้พลางขอร้องม่อหลิวกุย “หนูเห็นแก่ที่พี่สามเขาดูแลหนูมาตั้งแต่เด็กจนโต ดีกับหนูมากกว่าแม่อย่างป้า หนูช่วยพี่เขาหน่อยนะลูก ป้าขอร้อง ขอ...”

“พี่สะไกรองค์ ทำแบบนี้เท่ากับมัดมือชกลูกสาวของฉันนะคะ พี่ทำแบบนี้ไฉน” หรวนชิงตันเดินเข้ามาจากด้านหนึ่ง และดึงม่อหลิวกุยจากไป “เลี้ยวกุยเป็นแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ จะไปช่วยอะไรพี่ได้”

“แต่ว่าคำพูดของเลี้ยวกุยสำคัญที่สุดในครอบครัวนี้นะ เลี้ยวกุย เลี้ยวกุย สงสารป้าเถอะนะ! ช่วยป้าเถอะนะ เลี้ยว...”

“ถ้าพูดอีกแม้แต่คำเดียว ผมจะทำให้ม่อसानจื่อต้องได้รับโทษหนักกว่าที่เป็นอยู่” ฉินอี่เซ็งมองป้าสะไกรองค์ด้วยสายตาเย็นชา และเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าคุณป้าหวังดีกับลูกชายจริง ๆ ก็หุบปากอยู่เงียบ ๆ ดีกว่าครับ!”

...

ม่อตี้ไม่รู้เลยว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้นบ้างที่บ้านตระกูลม่อ แต่ที่แน่ ๆ เขาอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก

เพราะว่ามู่เทียนเหิงต้องเดินทางกลับประเทศ M แล้ว ลาสต์ก็เช่นกัน

“อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ ฉันไม่ได้ไปแล้วไปลับสักหน่อย แค่นี้ทำธุระที่ประเทศ M ไม่กี่วัน เดียวก็กลับมา” มู่เทียนเหิงลูบเส้นผมของม่อตี้อย่างอ่อนโยน พูดยิ้ม ๆ “เอาละ ไม่ต้องส่งแล้ว เดียวพอลงจากเครื่อง ฉันจะโทรหาเธอเป็นอย่างแรกเลย ดีไหม”

“...อืม” ม่อตี้พยักหน้า “พี่สัญญาจะรับว่าจะกลับมาภายในหนึ่งอาทิตย์”

“ฉันสัญญา”

“จึ้น...จึ้นก็ได้ครับ ขอให้พี่ ๆ เดินทางโดยสวัสดิภาพนะครับ” ม่อตี้รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าใจของเขาลอยล่องอย่างมีความสุขมากขนาดไหน ไม่ได้เสแสร้งว่าเสียใจเลยสักนิด

ซ้ำความรู้สึกอาลัยอารมณ์นั้นยังมีความรู้สึกเจ็บปวดเกิดขึ้นมาด้วย

จับพลัน เขาก็ตื่นตกใจ สงสัยว่าตัวเองแค่อาลัยอาวรณ์เฉยๆ หรือว่า...
มีความรู้สึกอย่างอื่นปะปนอยู่

หลังจากที่หมู่เทียนเหิงและลาสต์บินจากประเทศจีนไปได้ไม่กี่วัน คดีของ
ม่อसानจือและจ้าวซุนเฉิงก็เริ่มต้นพิจารณาคดี

ม่อตี้ในฐานะโจทก์ ย่อมจะต้องไปปรากฏตัวด้วย

หลินจวินเฟิง เสียนอวีเฉา เฉินจ้าว รวมทั้งฝั่งเฉิงหลางและหานเซิง
ต่างไม่ไว้วางใจ จึงตามมาฟังการพิจารณาคดีด้วย

สุดท้าย ม่อसानจือและจ้าวซุนเฉิงถูกตัดสินว่ามีเจตนาทำร้ายแต่ลงมือ
ไม่สำเร็จ แต่เนื่องจากวิธีการโหดเหี้ยมทารุณ จึงตัดสินให้คนหนึ่งจำคุกแปดเดือน
อีกคนจำคุกหกเดือน โดยมีผลบังคับทันที

ตอนที่ม่อसानจือถูกคุมตัวไปนั้น ก็มองมาทางม่อตี้ด้วยสายตาท้อแท้
ไม่พูดอะไรสักคำ แต่ดูจากรูปร่างแล้ว เหมือนจะบอกว่าม่อตี้ต้องไม่ได้ตายดี

ม่อตี้กลับยิ้มออกมา

ใช่ เมื่อชาติที่แล้วเขาไม่ได้ตายดีจริงๆ น่าเสียดายที่ชาตินี้ คนที่ไม่ได้
ตายดีน่าจะไม่ใช่เขา

เพราะสวรรค์มีตา กฎหมายศักดิ์สิทธิ์ จึงต้องมีคนบางจำพวกที่ถูกกรรม
ตามสนอง

เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต

เมื่อการตัดสินใจตัดสินใจของศาลได้สิ้นสุดลง ผลของการตัดสินก็ถูกนำไปขึ้นหน้าหนึ่งในเว็บไซต์ใหญ่ๆ ทั้งหลายทันที

กระแสวิพากษ์วิจารณ์กระจายเป็นวงกว้าง ผู้คนไม่เพียงตื่นตกใจกับการที่นักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่งคนหนึ่งจะมีความโหดเหี้ยมจิตใจต่ำช้าถึงเพียงนี้ ทั้งยังรู้สึกโกรธแค้นและขยะแขยงม่อสาณจื่อ เรื่องหลอกลวงคนมาแต่งงานนั้นยังไม่เท่าไร แต่เขายังใช้วิธีการเหี้ยมโหดมาทำร้ายคน ช้าคนคนนั้นยังเป็นอดีตลูกพี่ลูกน้องของเขาด้วย!

โชคชะตาของม่อตี่ช่างเลวร้ายเหลือเกิน ทำให้ถึงได้เกิดมาในครอบครัวเช่นนี้ได้!!

ส่วนม่อตี่ที่เป็นตัวหลักของเรื่องนี้กลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคงใช้ชีวิตเป็นปกติ เมื่อมีเวลาว่างก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับการเขียนโค้ดเพื่อสร้างเกมจนได้รุ่งทุกวัน เรียกได้ว่าทำงานหามรุ่งหามค่ำจนแทบไม่ได้กินไม่ได้นอน

เวลาผ่านไปอีกสามสัปดาห์ การแข่งขันสร้างเกมระดับประเทศได้ประกาศผลการคัดเลือกรอบที่สองออกมาแล้ว ม่อตี่นั่งเฝ้าอยู่ที่หน้าจอโน้ตบุ๊กในห้องพัก เพื่อดูการถ่ายทอดสด ในเมื่อมู่เทียนเหิงไม่อยู่ เขาก็ไม่จำเป็นจะต้องกลับบ้าน

ส่วนช่วงเวลานั้น เขาแอบอุ้มมาอยู่ที่ห้องพักด้วย ถ้ามู่เทียนเหิงกลับมาถึงค่อยเอากลับไปส่งที่บ้าน

เสียนอวีเจาและคนอื่นๆให้การต้อนรับชวนชวนเป็นอย่างดี พวกเขาพากันแย่งจะอุ้มมัน ส่วนชวนชวนก็โตจนอายุเกือบจะหกเดือน ไม่กลัวคนอื่นต่อไป จึงเล่นกับพวกเขาอย่างสนุกสนาน

ตอนนี้ชวนชวนถูกจับไปวางไว้บนศีรษะของเสียนอวีเจา แทนไพร่อบห้อง

ม่อตี้่อสนใจ “เหล่านี้นายเล็กเล่นซะที ต่อให้นายเปิดเพลงเสียงดังแค่ไหน เสียงของชวนชวนก็ดังออกไปข้างนอกอยู่ดี ถ้าถูกฟ้องขึ้นมาแล้วคนดูแลหอมาจับชวนชวนไป ฉันจัดการนายให้νωมแน่”

“เฮ้ย เสี่ยวตี้ นายนี่วันยังโหดขึ้นเรื่อยๆ นะ ไม่เห็นจะน่ารักเรียบร้อยอ่อนหวานเหมือนตอนแรกเลย...”

“หุบปาก” ม่อตี้่เดินไปอุ้มชวนชวนที่กำลังเล่นอย่างสนุกสนานลงมา แล้วลูบขนสีขาวยุ่ของมัน

หางเล็กๆ ของชวนชวนแกว่งไปมาอย่างมีความสุข จนร่างเล็กบ๊อมสีขาวฟูฟ่องพลอยส่ายไปมาด้วย ดวงตาสีดำสนิทวาววามจ้องมองม่อตี้่ และยังใช้หัวเล็กๆ ของมันดันมือของม่อตี้่

ถึงอย่างไรชวนชวนก็ชอบม่อตี้่มากที่สุดอยู่ดี

“เฮ้อ ยังไม่ชวนชวนก็รักนายมากที่สุด” เสียนอวีเจาถอนหายใจด้วยความอิจฉา “ช่างเถอะๆ ฉันจะไม่เสียใจ ไม่โกรธละ สมัยนี้ก็ต้องว่ากันไปตามน้ำทั้งนั้น”

“เปรียบเทียบบ้าอะไรของนาย” หลินจวินเพิ่งตอบาเสียนอวีเจาฉาดใหญ่ “ทักษะการใช้ภาษาแย่อย่างนายนี้สอบเข้ามหาลัยปักกิ่งได้ยังไง!”

“อาศัยความสามารถไง ทำไม ข้าสอบวิชาวิทยาศาสตร์ได้คะแนนรวมสองร้อยเก้าสิบสามคะแนนนะโว้ย!”

“เฮอะ คะแนนรวมวิทยาศาสตร์ได้สองร้อยเก้าสิบสามคะแนนแล้วโว้ย พอกี้ได้สองร้อยเก้าสิบคะแนนเหอะ แล้วก็ผิดเพราะกาคำตอบวิชาฟิสิกส์ผิดด้วย”

เฉินจ้าวค้อนตากลับ “พวกนายปัญญาอ่อนกันเหอไร ยังจะมานั่งเทียบคะแนนกันอีก คนกล้าเขาไม่พูดเรื่องอดีตกันหรอก ถ้าเก่งจริงเหอมนี่ก็สอบให้ได้สามอันดับแรกสิ”

“เอ่อคือ...” เสียนอวีเจากระแอม “ฉันคิดว่าคะแนนสอบมันไม่สำคัญ การ